

толкова стара, въ гласа ѝ звучаха звънкави младежки нотки, нѣщо което прѣдаваше особена прѣлестъ на разказитѣ ѝ. Тя си спомняше свои близки и приятели, разговори водени съ тѣхъ, случки, епизоди, закачки и всичко това се въплощаваше въ образи, които разкриваха единъ чудно красивъ по своето спокойствие и простота животъ. Ние се увличахме до самозабрава. Когато разказваше за миналото си, въ старческитѣ ѝ очи се разливаше младежки блясъкъ и тя ставаше млада. Прѣзъ нейния разказъ ние я виждахме оная красавица Панайота, за която тѣй много се е приказвало въ Сливенъ. Спомнямъ си нейнитѣ разкази съ такова чувство като че и азъ съмъ участвувалъ въ живота ѝ.

Ето го вуйчо Тодораки куцъ съ единия кракъ и съ патерица подъ мишница. Той е съ вѣчно дяволито изражение на лицето, грапавъ, съ жълти четинести мустаци и постоянно усмихнатъ... Връща се отъ кафенето и си отива въ кѣщи, но до като си отиде, минаватъ цѣли два часа. Голѣма слабостъ е за него да се спира и да води дълги разговори съ срѣщнати приятели изъ улицата. Тънѣкъ подигравачъ и присмѣхулко, вуйчо Тодораки има за всѣки срѣщнатъ по една закачка. И понеже е доста находчивъ, то и никой не му се сърди на издявкитѣ. Веднажъ само Пирильома — башъ калфата на дѣда ми — го тѣй ритналъ отзадъ, че вуйчо Тодораки се намѣрилъ чакъ отвѣдъ дюгеня — въ вадата.

Въ кѣщи, прицѣлпата точка на вуйчовитѣ закачки е, разбира се, сестрата на Панайотка — Цана или Цачето — както сж я наричали. Тя е смахната, полупобъркава съ изгоряла грозно свита буза. Нѣкога, като дѣте, паднала въ мангала и до като я спасятъ, лицето ѝ наполовина изгорѣло. Отъ страхъ, тя се побърква и такава си остава. Макаръ